Bosch & Nadal Associats

El periodista i l'alcalde de la Girona de la Transició reivindiquen el llegat polític d'aquella època

Bosch & Nadal Associats

COL·LOQUI DE LA CAMBRA DE GIRONAPolítica i periodisme al triangle Girona-Barcelona-Madrid era el títol del sopar-col·loqui que la nit gens d'estiu de djous passat va reunir al saló Güell de l'Hotel Ultònia de Girona dos dels noms propis de la societat i de la política gironines: Joaquim Nadal i Jordi Bosch; o Jordi Bosch i Joaquim Nadal, que en aquest cas l'ordre dels factors no altera, de cap manera, el producte.

PEP TABERNER | GIRONA

Del Corredor Mediterrani a la nit electoral del 3 d'abril de 1979, passant pel procés, la negociació de la investidura del futur president espanyol, unes partides de bingo amb la Lola Flores, àpats amb el matrimoni Aznar-Botella i viatges passats i qui sap si futurs a la Nueva Gerona cubana, ubicada a l'illa de Los Pinos, en territori nacional del paradís de la revolució castrista. Asseure Joaquim Nadal i Jordi Bosch, els dos gironins per antonomàsia, l'un al costat de l'altre, i donar-los un micròfon perquè parlin d'allò diví i d'allò que no ho és tant pot no només semblar una temeritat: no pas per allò que puguin dir, sinó més aviat per allò que puguin deixar d'explicar.

Djous a la nit, la Cambra de Comerç, en una demostració de valentia gens institucional (poques corbates entre el públic), volgudament nocturna i honestament traïdora, va reunir a l'Hotel Ultònia de Girona els dos púgils de la paraula, prou (sobradament) llestos per repartir ganxos de dreta i d'esquerra sense patir ni una sola esgarrinxada. Dues hores llargues de combat: Muhammad Alí contra George Foreman; Beckenbauer contra Maradona; Bernard Hinault contra Eddie Merckx; Joe McEnroe contra Ivan Lendl; Bosch, periodista, pare del Gran Germà espanyol, ambaixador català (i gironí) a Madrid, tiet patidor, contra Nadal, l'alcalde d'una ciutat i d'una època, el conseller del Govern de la Generalitat més intens, el catedràtic històric d'Història i l'amo i senyor de les oracions coordinades i subordinades. Dos nostàlgics de la Transició, no tant per l'enyorança de temps millors -«em diuen que estic estupendo (sic)», Nadal deia i reia- sinó més aviat per la pèrdua de l'esperit i de l'instint polític que el confort de la democràcia ha acabat provocant en un país que en plena crisi dels quaranta encara no sap què vol ser de gran. Als anys setanta i vuitanta «tot era absolutament imperfecte», recordava l'alcalde més longeu, però aquella «transacció» política va fer possible «un país infinitament millor i més modern». Uns temps, els dels Suárez, Carrillo, Guerra, González i compa?nyia que el Bosch més reporter, el que sopava amb els veterans de la Penya Doble Set, demana «posar en valor» des d'una «visió menys negativa». Una època en que el Partit Comunista va acceptar la bandera, l'exèrcit, la monarquia i les bases americanes a canvi d'una legalització que asseuria els seus diputats al Congrés de la carrera de San Jerónimo, ara farcit «d'adolescents» -Nadal&Bosch dixit en clara alusió a Podem- que amb discursos arrauxats han aconseguit, en paraules de Jordi Bosch, que «els polítics hagin de suportar que qualsevol desgraciat els tracti de lladres en un sopar d'estiu». No nega el president d'Endemol a Espanya -l'Ikea o el Mercadona, per dimensions, del sector audiovisual ibèric- que «hi ha problemes» i que «hi ha corrupció»; però això no invalida la reivindicació del paper

de la «bona política» com a la clau anglesa imprescindible per acoblar la maquinària d'una societat que aspira a la modernitat, la seguretat i el benestar.
«Liberal-progressita» l'un (Bosch) i «socialista no clàssic» l'altre (Nadal), a aquesta associació efímera i limitada -es va dissoldre cap a quarts d'una de la fresca nit de dijous- els costa d'entendre la situació de bloqueig que, a parer seu, viuen la política catalana i espanyola, immerses massa sovint, lamenten, en la virtualitat ideològica i la inacció diària; «si fins i tot ens ha fallat Pujol, és que ha estat un desastre», reblava Joaquim Nadal. Pactes a la gironina, és a dir, solucions sociovergents, serien, a ulls dels dos tertulians -ho van ser a la Cambra i ho són de costum en diversos mitjans- i col·laboradors de Diari de Girona, una alternativa més estable, menys estrident. Però les vicissituds electorals han convertit aquesta opció en un suma impossible, per insuficient. Tot plegat feia plantejar a Boch la pregunta, ara per ara, més retòrica: «i si sortís algú amb seny?».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/07/16/bosch--nadal-associats/794171.html?utm_source=rss